

Studiul 3. Monumente ale harului

Sabat după-amiază, 11 octombrie

De memorat:

„Căci Domnul Dumnezeuul vostru a secat înaintea voastră apele Iordanului până ce ați trecut, după cum făcuse Domnul Dumnezeuul vostru la Marea Roșie, pe care a secat-o înaintea noastră până am trecut, pentru ca toate popoarele pământului să știe că mâna Domnului este puternică, și să vă temeți întotdeauna de Domnul Dumnezeuul vostru.” Iosua 4:23-24.

Agentul de poliție i-a făcut semn. Ion a trebuit să tragă pe dreapta. Agentul i-a cerut permisul de conducere și, în acel moment, Ion și-a dat seama că își lăsase portofelul, cu tot cu permis, la birou. I-a explicat ce s-a întâmplat, iar agentul l-a întrebat ce profesie are. Ion a răspuns că este profesor. În timp ce îi scria amenda, agentul i-a spus să nu se gândească la ea ca la o sancțiune. „Este o taxă de școlarizare”, i-a spus el.

„Când oamenii vor să învețe ceva, plătesc o taxă de școlarizare. Aceasta este taxa dumneavoastră ca să învățați să nu vă uitați permisul când sunteți la volan. Să aveți o zi frumoasă, domnule profesor!”

Ca oameni, suntem predispuși să uităm lucrurile pe care nu le avem în permanență în fața ochilor. Uităm să îi sunăm înapoi pe cei care ne sună, să răspundem la e-mailuri, să udăm florile, să transmitem urări cu ocazia zilei de naștere și așa mai departe. Dacă uităm însă de nevoile noastre spirituale, consecințele ar putea fi mai grave decât simpla primire a unei amenzi, mai ales pentru că este vorba, literalmente, de soarta noastră veșnică. Hai să studiem trecerea Iordanului de către evrei și să vedem ce putem învăța din experiențele lor!

Trecerea Iordanului

1. Analizează Iosua 3:1-5 și Numeri 14:41-44 și află de ce le-a cerut Dumnezeu israeliților să se pregătească în mod special pentru ceea ce urma să se întâmple.

Iosua 3:1-5

- ¹ Iosua, sculându-se dis-de-dimineață, a pornit din Sitim cu toți copiii lui Israel. Au ajuns la Iordan; și au rămas acolo peste noapte, înainte de a trece.
- ² După trei zile, căpeteniile oștii au trecut prin tabără
- ³ și au dat poporului următoarea poruncă: „Când veți vedea chivotul legământului Domnului Dumnezeului vostru dus de preoți, care sunt din neamul Leviților, să plecați din locul în care sunteți și să porniți după el.
- ⁴ Dar între voi și el să fie o depărtare de aproape două mii de coți: să nu vă apropiați de el. El vă va arăta drumul pe care trebuie să-l urmați, căci n-ați mai trecut pe drumul acesta.”
- ⁵ Iosua a zis poporului: „Sfințiți-vă, căci mâine Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru.”

Numeri 14:41-44

- ⁴¹ Moise a zis: „Pentru ce călcați porunca Domnului? Nu veți izbuti!
- ⁴² Nu vă suiți, căci Domnul nu este în mijlocul vostru! Nu căutați să fiți bătuți de vrăjmașii voștri!
- ⁴³ Căci amaleciții și canaanii sunt înaintea voastră și veți cădea uciși de sabie; odată ce v-ați abătut de la Domnul, Domnul nu va fi cu voi.”
- ⁴⁴ Ei s-au îndărătnicit și s-au suit pe vârful muntelui; dar chivotul legământului și Moise n-au ieșit din mijlocul taberei.

Aceasta este prima dată când chivotul legământului este menționat în cartea Iosua. Până în acest moment al narațiunii din Vechiul Testament, chivotul a apărut în contextul sanctuarului (Exodul 40:21), în călătoria poporului Israel de la Sinai (Numeri 10:33-36) și în încercarea nereușită de a începe cucerirea Canaanului (Numeri 14:44). Era cel mai sacru obiect din sanctuarul israelit și conținea trei obiecte, fiecare exprimând relația specială a poporului Israel cu Dumnezeu: (1) tablele cu Cele Zece Porunci; (2) toiagul lui Aaron, marele-preot, și (3) un vas cu mană (Exodul 16:33; Evrei 9:4).

Chivotul și pregătirile pentru a trece Iordanul le reaminteau israeliților că nu aveau să intre în Canaan în felul și la timpul hotărât de ei. Cucerirea avea să reușească numai dacă urmau calea și timpul stabilit de Dumnezeu. Dumnezeu – care este înfățișat șezând pe tron deasupra heruvimilor care acopereau chivotul

legământului (Exodul 25:22; Numeri 7:89) și ale cărui mișcări sunt identificate cu mișcările chivotului – intră în Canaan în fața israeliților ca Acela care conduce cucerirea. Termenul tradus prin „a sfinți” (Iosua 3:5) se referă la un proces de purificare similar cu cel urmat de preoți înainte de a-și începe slujirea în sanctuar (Exodul 28:41; 29:1) și cu cel urmat de poporul Israel înainte de revelația lui Dumnezeu de la Sinai (Exodul 19:10,14). Această consacrare implica renunțarea la păcat și îndepărtarea tuturor impurităților rituale. Aceeași poruncă apare în Numeri 11:18 în legătură cu o minune iminentă a lui Dumnezeu. O astfel de pregătire era necesară și înaintea unor bătălii într-un război (Deuteronomul 23:14). Înainte ca Dumnezeu să poată lupta pentru el în bătălie, poporul Israel trebuia să-și arate loialitatea față de El și să aibă încredere în El în calitate de Comandant.

Minunea trecerii Iordanului urma să le dovedească israeliților că promisiunea Domnului de a-i alunga pe acei oameni din țară era demnă de încredere. Cel care putea asigura o trecere pe uscat prin Iordan le putea da și țara în dar.

Dumnezeu nu desparte întotdeauna Iordanul. Intervențiile Sale nu sunt întotdeauna atât de evidente. Cum crezi că ne putem pregăti spiritual să observăm intervențiile lui Dumnezeu în favoarea noastră și să avem parte de ele?

Viul Dumnezeu al minunilor

2. Conform Iosua 3:6-17, ce ne spune trecerea miraculoasă a Iordanului despre natura Dumnezeului căruia îi slujim?

Iosua 3:6-17

- ⁶ Și Iosua a zis preoților: „Luați chivotul legământului și treceți înaintea poporului.” Ei au luat chivotul legământului și au pornit înaintea poporului.
- ⁷ Domnul a zis lui Iosua: „Astăzi voi începe să te înalț înaintea întregului Israel, ca să știe că voi fi cu tine cum am fost cu Moise.
- ⁸ Să dai următoarea poruncă preoților care duc chivotul legământului: „Când veți ajunge la marginea apelor Iordanului, să vă opriți în Iordan.”
- ⁹ Iosua a zis copiilor lui Israel: „Apropiați-vă și ascultați cuvintele Domnului, Dumnezeului vostru.”
- ¹⁰ Iosua a zis: „Prin aceasta veți cunoaște că Dumnezeu cel Viu este în mijlocul vostru și că va izgoni dinaintea voastră pe canaaniți, pe hetiți, pe heviți, pe fereziți, pe ghirgasiți, pe amoriți și pe iebusiți:
- ¹¹ Iată, chivotul legământului Domnului întregului pământ va trece înaintea voastră în Iordan.
- ¹² Acum, luați doisprezece bărbați din semințiile lui Israel, câte un bărbat de fiecare seminție.
- ¹³ Și de îndată ce preoții care duc chivotul Domnului Dumnezeului întregului pământ vor pune talpa piciorului în apele Iordanului, apele Iordanului se vor despica în două, și anume apele care se coboară din sus se vor opri grămadă.”
- ¹⁴ Poporul a ieșit din corturi, ca să treacă Iordanul, și preoții care duceau chivotul legământului au pornit înaintea poporului.
- ¹⁵ Când preoții care duceau chivotul au ajuns la Iordan și când li s-au înmuiat picioarele în marginea apei – căci Iordanul se varsă peste toate malurile lui în tot timpul secerișului –
- ¹⁶ apele care se coboară din sus s-au oprit și s-au înălțat grămadă, la o foarte mare depărtare de lângă cetatea Adam, care este lângă Țartan; iar cele ce se coborau spre marea câmpiei, care este Marea Sărată, s-au scurs de tot. Poporul a trecut în fața Ierihonului.
- ¹⁷ Preoții care duceau chivotul legământului Domnului s-au oprit pe uscat, în mijlocul Iordanului, în timp ce tot Israelul trecea pe uscat, până a isprăvit tot poporul de trecut Iordanul.

Trecerea râului Iordan este exprimată în Iosua 3:5 prin cuvântul ebraic *nifla'ot*, „miracole, minuni”, care se referă de obicei la acțiunile puternice,

supranaturale ale lui Dumnezeu și care demonstrează unicitatea Acestuia (Psalmii 72:18; 86:10). Mai târziu, israeliții au meditat la aceste acțiuni și, ca urmare, L-au lăudat pe Domnul (Psalmii 9:1) și L-au proclamat printre popoare (Psalmii 96:3). Urgiile din Egipt (Exodul 3:20; Mica 7:15), trecerea Mării Roșii, precum și călăuzirea lui Dumnezeu prin pustiu (Psalmii 78:12-16) erau relatate ca astfel de minuni.

Autorii Bibliei știau și dădeau mărturie că Dumnezeul care a creat lumea nu a fost niciodată limitat sau constrâns de creația Sa. Nimic nu este imposibil (ebr. „prea minunat”, rom. „de mirat”) din partea Lui (Ieremia 32:17). Numele Său și natura Sa sunt minunate (Judecătorii 13:18) și El este mai presus de înțelegerea noastră.

Spre deosebire de dumnezeii celorlalte națiuni, care nu pot mântui (Psalmii 96:5; Isaia 44:8), Dumnezeul Bibliei este un „Dumnezeu viu”, activ și plin de viață, ai cărui urmași pot avea încredere în El, în așteptarea intervențiilor Sale în favoarea lor.

Profetul Zaharia a folosit același termen (din aceeași rădăcină ca nifla’ot) atunci când a profetizat un viitor pentru poporul Israel după exilul babilonian. El a văzut că Ierusalimul avea să fie complet reconstruit, cu bătrâni stând pe străzile cetății și cu băieți și fete jucându-se acolo. În fața locuitorilor aparent neîncredători ai capitalei, care încă prezenta semnele distrugerii, Zaharia a declarat: „Așa vorbește Domnul oștirilor: «Dacă lucrul acesta va părea de mirat în ochii rămășiței poporului acestuia, în zilele acelea va fi de mirat oare și în ochii Mei?», zice Domnul oștirilor. Așa vorbește Domnul oștirilor: «Iată, Eu izbăvesc pe poporul Meu din țara de la răsărit și din țara de la asfințitul soarelui. Îi voi aduce înapoi și vor locui în mijlocul Ierusalimului»” (Zaharia 8:6-8).

Cum te încurajează răspunsul dat de Isus ucenicilor, în Luca 18:18-27, să te încrezi în Dumnezeu în legătură cu lucrurile aparent imposibile?

Luca 18:18-27

¹⁸ Un fruntaș a întrebat pe Isus: „Bunule Învățător, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?”

¹⁹ „Pentru ce Mă numești bun?”, i-a răspuns Isus. „Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu.

²⁰ Știi poruncile: „Să nu preacurvești; să nu ucizi; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta.”

²¹ „Toate aceste lucruri”, I-a zis el, „le-am păzit din tinerețea mea.”

²² Când a auzit Isus aceste vorbe, i-a zis: „Îți mai lipsește un lucru: vinde tot ce ai, împarte la săraci, și vei avea o comoară în ceruri. Apoi, vino și urmează-Mă.”

- ²³ Când a auzit el aceste cuvinte, s-a întristat de tot; căci era foarte bogat.
- ²⁴ Isus a văzut că s-a întristat de tot și a zis: „Cât de anevoie vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei ce au avuții!
- ²⁵ Fiindcă mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu.”
- ²⁶ Cei ce-L ascultau au zis: „Atunci cine poate fi mântuit?”
- ²⁷ Isus a răspuns: „Ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu.”

Aducerea-aminte

3. De ce le-a cerut Dumnezeu israeliților, în Iosua 4, să construiască un monument de aducere-aminte?

Iosua 4

- ¹ După ce a isprăvit tot poporul de trecut Iordanul, Domnul a zis lui Iosua:
- ² „Ia doisprezece bărbați din popor, câte un bărbat din fiecare seminție.
- ³ Dă-le porunca următoare: „Luați de aici, din mijlocul Iordanului, din locul unde s-au oprit preoții, douăsprezece pietre, pe care să le duceți cu voi și să le puneți în locul unde veți petrece noaptea aceasta.”
- ⁴ Iosua a chemat pe cei doisprezece bărbați, pe care i-a ales dintre copiii lui Israel, câte un bărbat de fiecare seminție,
- ⁵ și le-a zis: „Treceți înaintea chivotului Domnului Dumnezeului vostru, în mijlocul Iordanului, și fiecare din voi să ia o piatră pe umăr, după numărul semințiilor copiilor lui Israel,
- ⁶ pentru ca acesta să fie un semn de aducere aminte în mijlocul vostru. Când vor întreba copiii voștri într-o zi: „Ce înseamnă pietrele acestea pentru voi?”
- ⁷ Să le spuneți: „Apele Iordanului s-au despicat în două înaintea chivotului legământului Domnului; când a trecut chivotul Iordanul, apele Iordanului s-au despicat în două, și pietrele acestea să fie întotdeauna o aducere aminte pentru copiii lui Israel.”
- ⁸ Copiii lui Israel au făcut așa cum le poruncise Iosua. Au luat douăsprezece pietre din mijlocul Iordanului, cum spusese lui Iosua, Domnul, după numărul semințiilor copiilor lui Israel, le-au luat cu ei și le-au pus în locul unde aveau să rămână peste noapte.
- ⁹ Iosua a ridicat și el douăsprezece pietre în mijlocul Iordanului, în locul unde se opriseră picioarele preoților care duceau chivotul legământului; și ele au rămas acolo până în ziua de azi.
- ¹⁰ Preoții care duceau chivotul au stat în mijlocul Iordanului până la deplina împlinire a celor ce poruncise lui Iosua, Domnul, să spună poporului, potrivit cu tot ce poruncise Moise lui Iosua. Și poporul s-a grăbit să treacă.
- ¹¹ După ce a isprăvit de trecut tot poporul, chivotul Domnului și preoții au trecut înaintea poporului.
- ¹² Fiii lui Ruben, fiii lui Gad și jumătate din seminția lui Manase, au trecut înarmați înaintea copiilor lui Israel, cum le spusese Moise.
- ¹³ Aproape patruzeci de mii de bărbați, pregătiți de război, au trecut gata de luptă înaintea Domnului în câmpia Ierihonului.

¹⁴ În ziua aceea, Domnul a înălțat pe Iosua înaintea întregului Israel; și s-au temut de el, cum se temuseră de Moise, în toate zilele vieții lui.

¹⁵ Domnul a zis lui Iosua:

¹⁶ „Poruncește preoților care duc chivotul mărturiei să iasă din Iordan.”

¹⁷ Și Iosua a poruncit preoților: „Ieșiți din Iordan!”

¹⁸ Când au ieșit preoții care duceau chivotul legământului Domnului din mijlocul Iordanului și când au călcat cu talpa picioarelor pe uscat, apele Iordanului s-au întors la locul lor și s-au revărsat ca mai înainte peste toate malurile lui.

¹⁹ Poporul a ieșit din Iordan în ziua a zecea a lunii întâi și a tăbărât la Ghilgal, la marginea de răsărit a Ierihonului.

²⁰ Iosua a ridicat la Ghilgal cele douăsprezece pietre pe care le luaseră din Iordan.

²¹ El a zis copiilor lui Israel: „Când vor întreba copiii voștri într-o zi pe părinții lor: „Ce înseamnă pietrele acestea?”

²² Să învățați pe copiii voștri și să le spuneți: „Israel a trecut Iordanul acesta pe uscat.

²³ Căci Domnul Dumnezeuul vostru a secat înaintea voastră apele Iordanului până ce ați trecut, după cum făcuse Domnul Dumnezeuul vostru la Marea Roșie, pe care a secat-o înaintea noastră până am trecut,

²⁴ pentru ca toate popoarele pământului să știe că mâna Domnului este puternică, și să vă temeți întotdeauna de Domnul Dumnezeuul vostru.”

Scopul acestor pietre este să devină un „semn”. Termenul ebraic ’ot este adesea asociat cu termenul „minune” și poate face referire la actele miraculoase săvârșite de Dumnezeu, cum ar fi plăgile asupra Egiptului. De asemenea, poate avea sensul de „simbol” sau „mărturie”, ca semn exterior al unei realități mai profunde sau transcendente. De exemplu, curcubeul este „semnul” legământului (Gen. 9:12,13); sângele de pe stâlpii ușilor și pragul caselor israelite este, de asemenea, numit „semn” (Ex. 12:13) și, cel mai important, Sabatul este un „semn” al creației și al prezenței sfințitoare a lui Dumnezeu (Ex. 31:13,17; Ez. 20:12).

Aici semnul funcționează ca un memorial, amintindu-le generațiilor ulterioare de minunea trecerii. Termenul „memorial/monument” (zikkaron) provine din zakar, „a-și aduce aminte”, care denotă ceva mai mult decât un act pasiv de rememorare a ceva. Implică o aducere aminte urmată de o acțiune corespunzătoare (Deut. 5:15; 8:2). Ridicarea de monumente comemorative din piatră (Gen. 28:18-22) și ritualurile menite să stârnească întrebări (Ex. 12:26,27; Deut. 6:20-25) sunt des întâlnite în Vechiul Testament. În loc să repete minunile, Dumnezeu ridică monumente care evocă amintirea faptelor Sale mărețe și inspiră răspunsuri profunde. Prin urmare, semnul trebuie să fie acolo pentru „totdeauna”,

fapt care implică necesitatea de a păstra permanent această minune a Domnului în memoria colectivă a poporului Său.

Potențiala întrebare a generațiilor viitoare este importantă, pentru că este formulată într-un mod personal: „Ce înseamnă pietrele acestea pentru voi?” Oamenii din fiecare nouă generație trebuiau să înțeleagă semnificația acelor pietre. Credința într-un Dumnezeu făcător de minuni poate fi menținută vie doar dacă fiecare generație redescoperă singură semnificația faptelor mărețe ale lui Iahve. O astfel de credință va face o diferență majoră între trăirea sinceră a tradițiilor bazate pe Biblie, pe de o parte, și tradiționalism, pe de altă parte, adică religia moartă a generației vii, lipsită de valoarea și fervoarea ei originală. Trebuie să ne însușim la nivel personal credința bazată pe Biblie. Nimeni, mai ales strămoșii noștri, nu poate crede în locul nostru.

Ce memoriale din umblarea ta cu Domnul te ajută să-ți amintești ce a făcut El pentru tine?

Uitarea

4. Citește Iosua 4:20-24 în lumina următoarelor versete: Judecătorii 3:7; 8:34; Psalmii 78:11; Deuteronomul 8:2,18; Psalmii 45:17. De ce era atât de important să își amintească faptele mărețe ale Domnului?

Iosua 4:20-24

- ²⁰ Iosua a ridicat la Ghilgal cele douăsprezece pietre pe care le luaseră din Iordan.
- ²¹ El a zis copiilor lui Israel: „Când vor întreba copiii voștri într-o zi pe părinții lor: „Ce înseamnă pietrele acestea?”
- ²² Să învățați pe copiii voștri și să le spuneți: „Israel a trecut Iordanul acesta pe uscat.
- ²³ Căci Domnul Dumnezeuul vostru a secat înaintea voastră apele Iordanului până ce ați trecut, după cum făcuse Domnul Dumnezeuul vostru la Marea Roșie, pe care a secat-o înaintea noastră până am trecut,
- ²⁴ pentru ca toate popoarele pământului să știe că mâna Domnului este puternică, și să vă temeți întotdeauna de Domnul Dumnezeuul vostru.”

Judecătorii 3:7

- ⁷ Copiii lui Israel au făcut ce nu plăcea Domnului, au uitat pe Domnul și au slujit baalilor și idolilor.

Judecătorii 8:34

- ³⁴ Copiii lui Israel nu și-au adus aminte de Domnul Dumnezeuul lor, care-i izbăvise din mâna tuturor vrăjmașilor care-i înconjurau.

Psalmii 78:11

- ¹¹ Au dat uitării lucrările Lui, minunile Lui pe care li le arătase.

Deuteronomul 8:2,18

- ² Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul Dumnezeuul tău în timpul acestor patruzeci de ani în pustiu, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui.
- ¹⁸ Ci adu-ți aminte de Domnul Dumnezeuul tău, căci El îți va da putere să le câștigi, ca să întărească legământul încheiat cu părinții voștri prin jurământ, cum face astăzi.

Psalmii 45:17

- ¹⁷ Din neam în neam îți voi pomeni numele: de aceea în veci de veci te vor lăuda popoarele.

De remarcat în Iosua 4:23 schimbarea persoanei! Textul spune că apele Iordanului au fost secate „înaintea voastră”, adică înaintea tuturor israeliților care tocmai trecuseră Iordanul. În schimb, Marea Roșie a fost secată înaintea „noastră”, a celor care erau încă prezenți din prima generație și care trăiseră exodul. Cele două evenimente trăite de două generații diferite aveau o semnificație asemănătoare, ceea ce le-a permis celor din a doua generație, prin mărturia părinților lor, să redescopere la rândul lor aceeași semnificație, la trecerea Iordanului.

În general, percepem uitarea ca pe o trăsătură normală a tuturor ființelor umane. Cu toate acestea, uitarea în sens spiritual poate avea consecințe grave.

Chiar și în prezent, dacă dorim să ne păstrăm identitatea de popor cu o chemare și o misiune aparte, va trebui să creăm ocazii de reîmpărtășire a memoriei noastre spirituale, atât la nivel individual, cât și la nivel colectiv, pentru a nu pierde din vedere de unde venim, cine suntem și pentru ce suntem aici.

5. Studiază 1 Corinteni 11:24,25 și Ioan 14:26. De ce trebuie să ne amintim mereu ce a făcut Hristos pentru noi? Contează cu adevărat altceva fără această jertfă?

1 Corinteni 11:24,25

²⁴ Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”

²⁵ Tot astfel, după Cină, a luat paharul și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.”

Ioan 14:26

²⁶ Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.

Ellen G. White a înțeles în mod clar că, dacă nu ne orientăm constant după lumina faptelor și revelațiilor trecute ale lui Dumnezeu, ne vom pierde cu siguranță motivația de a ne îndeplini misiunea în viitor: „Nu avem să ne temem de nimic pentru viitor, decât ca nu cumva să uităm felul în care ne-a condus Domnul și lecțiile pe care ni le-a oferit El în istoria noastră” (Ellen G. White, Schițe din viața mea, p. 196).

Deși este important să îți amintești trecutul și modul în care Domnul a lucrat în viața ta, de ce trebuie să ai zilnic o experiență cu El și cu realitatea iubirii și prezenței Sale acum?

Dincolo de Iordan

„El a prefăcut marea în pământ uscat și râul a fost trecut cu piciorul: atunci ne-am bucurat în El” (Psalmii 66:6).

Atât traversarea Mării Roșii, cât și cea a Iordanului sunt semnele unei noi ere în istoria biblică și ambele au o semnificație simbolică (vezi Psalmii 66:6; 114:1-7 și 2 Împărați 2:6-15). Încă din Vechiul Testament există texte care leagă cele două evenimente ale trecerii și transmit o semnificație dincolo de contextele originale. În Psalmii 66:6, psalmistul sărbătorește actul răscumpărător al lui Dumnezeu în viața sa (Psalmii 66:16-19), făcând referire la exemplele istorice ale trecerii Mării Roșii și a Iordanului.

Și Psalmul 114 leagă cele două evenimente, dar nu pentru că autorul nu a văzut o diferență cronologică între ele, ci datorită semnificației teologice pe care o au cele două treceri. Astfel, ambele evenimente sunt văzute ca factori de schimbare a statutului lui Israel: o dată de la sclavie la libertate, apoi de la o existență nomadă, lipsită de țară, la statutul de națiune. În acești psalmi, menționarea celor două traversări ilustrează schimbarea statutului autorului de la oprimare, sărăcie, neajutorare și umilință la siguranță, bunăstare, salvare și demnitate.

Tot pe malul Iordanului are loc ridicarea lui Ilie la cer în contextul unei minuni asemănătoare celei consemnate în Iosua. În cazul lui Ilie, traversarea a adus cea mai importantă schimbare de statut din viața lui: a fost luat la cer. Și pentru Elisei schimbarea este de asemenea importantă: din ajutorul profetului (1 Împărați 19:21) devine profetul națiunii (2 Împărați 2:22).

6. Analizează Matei 3:16,17 și Marcu 1:9. În ce fel sugerează scriitorii Noului Testament un sens simbolic, spiritual pentru râul Iordan?

Matei 3:16,17

¹⁶ De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea, cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El.

¹⁷ Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.”

Marcu 1:9

⁹ În vremea aceea, a venit Isus din Nazaretul Galileii și a fost botezat de Ioan în Iordan.

Lucrarea pământească a lui Isus, ca Reprezentant al poporului Israel, urmează modelul istoriei poporului Israel antic. Domnul Isus trece prin experiența „Mării Roșii” și a „Iordanului”. El este chemat să iasă din Egipt după un decret de condamnare la moarte (Matei 2:14-16), petrece 40 de zile în pustiu (Matei 4:2), similar cu cei 40 de ani petrecuți de Israelul antic, și, pentru a face trecerea de la viața Sa privată la lucrarea Sa publică, este botezat în Iordan (Matei 3:16,17; Marcu 1:9).

Mai târziu, capitolele 3 și 4 din Evrei recunosc semnificația simbolică a trecerii Iordanului și prezintă intrarea în Canaan ca o prefigurare a „odihnei harului” în care intră creștinii prin credință.

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 44

„Studiați cu atenție experiențele poporului Israel din drumul lui spre Canaan! Studiați capitolele 3 și 4 din Iosua, care consemnează pregătirea și trecerea Iordanului în țara promisă! Trebuie să ne pregătim în permanență inima și mintea, împrăștiându-ne memoria cu lecțiile pe care Domnul le-a predat poporului Său din vechime. Atunci, învățăturile Cuvântului Său ni se vor părea întotdeauna interesante și impresionante, așa cum El a dorit să fie și pentru israeliți” (Comentarii Ellen G. White, Comentariul biblic adventist, vol. 2, p. 994).

„Poporul Israel modern se află într-un și mai mare pericol de a-L uita pe Dumnezeu și de a cădea în idolatrie decât pericolul în care a fost poporul Său din vechime. Chiar dintre cei care pretind că sunt păzitori ai Sabatului, mulți se închină la idoli. Dumnezeu i-a avertizat în mod deosebit pe cei din vechime să se păzească de idolatrie, pentru că, dacă aveau să se abată de la a-I sluji viului Dumnezeu, blestemul Lui avea să cadă asupra lor; dar, dacă aveau să-L iubească pe El cu toată inima lor, cu tot sufletul lor și cu toată puterea lor, El avea să binecuvânteze cu belșug rezultatele muncii lor și să îndepărteze boala din mijlocul lor” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 1, p. 609).

Zilnic: Deuteronomul 19 – 25; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 43

1. Unde se înfățișau martorul mincinos și persoana acuzată de el?
2. Ce pedeapsă se dădea pentru beție, în combinație cu alte păcate?
3. Cine și de ce nu aveau voie să intre pe vecie în adunarea Domnului?
4. Ce fel de greutate era interzisă?
5. De ce nu a răsturnat apostolul Pavel instituția sclaviei?